

La germana Prat forma part de la comunitat de Pedralbes des del 1957

«Escrivà de Balaguer estimava la vida contemplativa en particular»

Sor Pierrette Prat Galindo, de la comunitat de clarisses del monestir de Santa Maria de Pedralbes de Barcelona, és filla de Talteüll, un poblet de l'alt Rosselló. Va entrar a la comunitat el 5 de març del 1957. Va ser presidenta de la Federació de Clarisses de Catalunya durant dotze anys (1975-1987) i abadesa de Pedralbes en dos períodes diferents, del 1975 al 1978 i del 1988 fins a l'any passat. Només va veure una vegada el futur sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, i tanmateix en recorda tots els gestos i paraules amb força precisió.

—Com va conèixer Josepmaria Escrivà de Balaguer?

—Era el dia 27 de novembre de l'any 1972, en què va visitar el monestir i per consegüent la comunitat, al seu pas per Barcelona.

—Quins records en té?

—El record i el goig d'haver conegut un sant. El dia que vingué a visitar-nos acompanyat de Mons. Álvaro del Portillo i de Mons. Javier Echevarría, llavors secretari de l'Opus Dei, i segurament d'altres, no ho recordo exactament, ens va dirigir unes paraules des de la reixa de l'altar del Santíssim, breument: «Germanes, no us deixeu enganyar per altres doctrines, contràries al vostre carisma. Seguiu amb fidelitat les orientacions dels vostres fundadors que heu rebut.»

I així va seguir animant-nos a estimar sense mida el Senyor, a pregar per la santificació de les ànimes, l'extensió del Regne de Déu, i que ens recordéssim també de demanar per ell la fidelitat a l'Amor.

Després, la mare abadesa sor Assumpta Flaquer el va convidar a visitar el claustre. Va quedar meravellat a la seva vista, però no es mogué de la porta d'entrada. Es veia que l'interessaven més les pedres vives de la comunitat. Llavors, lleugerament inclinat, amb suma senzillesa, a la vista dels peus descalços de les monges, malgrat el fred, ens va dir en actitud humil i bondadosa: «Oh, germanes, quin fred han de passar per amor de Déu! Quina vergonya em fa veure'm tan ben equipat.» Al prec de la mare abadesa ens donà la benedicció, amb fervor i benivolència. S'acomiadaren no sense oferir-nos gentilment una caixa gran de bombons.

—Com era la relació d'Escrivà de Balaguer amb els ordes religiosos, en concret les Clarisses?

—No coneixem gaire la relació que el beat tenia amb els ordes religiosos. Sabem que estimava la vida contemplativa en particular, que comptava molt amb la nostra pregària i que l'Opus Dei continua

Sor Pierrette Prat Galindo.

demanant les nostres oracions.

—Com veia el fundador de l'Opus Dei el tema de l'ecumenisme?

—Jo crec que ell estimava tot el món, totes les races i devia desitjar que l'ecumenisme esdevingués una realitat i una unió certa i real de totes les Esglésies.

—Què és allò principal del missatge d'Escrivà de Balaguer?

—La santificació de cada persona, en l'estat en què es troba, en el compliment de les pròpies obligacions.

Eduard Brufau

Un jove a contracorrent

Sergi Molas estudia periodisme a la Universitat Autònoma de Bellaterra. Disfruta molt de les activitats que s'organitzen fora de les aules i comparteix amb els amics algunes trompades al futbol, festes i llargues converses al bar. És precisament amb aquests amics amb els quals sent la necessitat de compartir les coses bones de la vida. I per a aquest jove de 22 anys el missatge de Jesús n'és una de principal. Fer el bé, estimar els altres i, en definitiva, fer les coses segons l'esperit de Jesucrist. «Saber que amb les petites coses del dia a dia pots contribuir a santificar el món és una gran satisfacció.» Sap, però, que avui dia hi ha molts joves reticents a creure en el missatge cristià i que tenen molts prejudicis contra la prelatura de l'Opus Dei. Sovint se sent com un salmó, anant contra

corrent, però no per això deixa d'expressar obertament la seva fe, és més, s'ho pren com un al·licient perquè sap que d'aquesta manera pot ajudar algú a estar més a prop de Déu.

M'he sorprès a mi mateixa esclatant en una forta riallada, escoltant-lo amb una postura desimbolta... i és que parlar amb Sergi sobre Déu és com estar parlant amb un amic, vaja, que si algú hagués jugat a allò d'endevinar de què deuen estar parlant dues persones, més d'un hauria fallat.

S'aclearix la gola, senyal que es disposa a explicar-me una anècdota, mentre enretira els gots d'aigua i cafè que hi ha sobre la taula, no fos cas que la passió amb què t'explica les coses li jugués una mala passada, i encén una cigarreta. «Ah, però fumes?», i aleshores ve quan et diu que és la primera del dia, que ho està intentant

deixar però que la de les dotze del migdia és imprescindible. Un home va caminant pel bosc i veu un home picant pedra, «què fas?», li pregunta, i l'altre respon, «pico pedra». Al cap d'una estona es troba un altre home picant pedra, «què fas?», «donar de menjar a la meua família». I finalment es troba un tercer, també picant pedra, que li respon «jo construeixo una catedral». Tots feien la mateixa cosa però amb un ordre de valors diferent. En Sergi, posant la fe en Jesucrist a dalt de tot, troba la llum i la força per viure. I insisteix a dir que «hi ha moltes maneres de donar a Déu, que no calen grans gestes ni ser un heroi sinó que...», apaga la cigarreta a mig fumar, «fent petits sacrificis pots estar molt a prop de Déu».

Núria Naval

TESTIMONI

Un centenari i un mil·lenni

Se sol dir que cadascú explica la festa segons li va. A mi m'ha anat bé, molt rebé. Vaig conèixer el beat Josepmaria Escrivà l'any 1962, poc temps després que jo demanés l'admissió a l'Opus Dei mentre cursava els meus estudis universitaris. Llavors ell tenia una mica més de l'edat que tinc jo ara. La seva força em va arribar, també la seva fe i alegria. Per això dos anys després, quan em van proposar d'anar a Roma a estudiar, el meu pensament, en dir que sí, va ser que volia conèixer un sant de prop, i ara el veig als altars. Vaig ser batejat a la parròquia del Corpus Christi, als Maristes del carrer València m'havien deixat molt clar què és un sant; però veure'l de prop és una altra cosa. Van ser uns anys inoblidables. Fins al 1975, en què va morir, el vaig veure moltes vegades, però sempre em sorprenia el seu optimisme i la seva fe forta. Per a mi, un centenari amb canonització és una crida de Déu enorme, tant per a la meua vida cristiana com per a la meua vida de sacerdot.

Som al començament del mil·lenni obert amb l'esperançador «remar mar endins» amb què el Papa ens anima. El beat Josepmaria feia anar molt aquesta expressió evangèlica. Als anys seixanta érem pocs, gairebé tots joves, el més gran era el fundador, i l'ambient era d'expansió, diàspora, en diuen els primers cristians. Es començava en molts països i es començaven moltes coses que ja són realitat plena de fruits. Es pot recordar a Barcelona, Pineda, Xaloc, Viaró, IESE, Bonaigua, Brafa, i moltíssimes iniciatives més que han servit a milers de persones. Però no es tracta de mirar enrere; què cal fer avui? Penso que el que ens recomanava Pau VI: ser fidels a l'esperit dels inicis. Déu no va voler l'Opus Dei per solucionar els problemes dels anys trenta, o quaranta, o seixanta, o noranta, o d'una nació, sinó que és un missatge més pregon «nou i antic com l'Evangeli», es tracta que Crist estigui present on treballa i viu un fill de Déu de santificar el món des de dins. Davant dels problemes de la secularització en el món occidental, no a la resta, la resposta és santetat en qualsevol circumstància, en qualsevol ambient. Ser com una injecció intravenosa en el corrent circulatori de la societat». El repte és aquest. Els fruits de la fe del beat Josepmaria van ser evidents, esperem que tinguem una fe com la va tenir ell.

Dr. Enrique Cases

Com viu avui l'espiritualitat d'Escrivà de Balaguer?

M'esforço per viure com un cristià coherent. Intento treballar molt bé per santificar-me: en l'estudi, que és la meua ocupació actualment. El treball és un servei a la societat, que dignifica l'home i, a més, si l'ofereixes a Déu té molts fruits espirituals. Com deia el beat Josepmaria: «Una hora d'estudi, per a un apòstol modern, és una hora d'oració» (Camí 335).

VÍCTOR FRANCIS
Estudiant de Farmàcia de la UB

Què representa per a vostè la seva canonització?

La canonització del beat Josepmaria és un esdeveniment pel qual l'Església confirma la seva santetat. Amb això, el seu missatge de santetat en la vida ordinària podrà arribar a molta més gent. Definitivament, el camí que el beat Josepmaria, seguint les inspiracions de Déu, ha traçat en l'Església és un camí que du a la santetat en la vida ordinària.

El Dr. Dacal va néixer el 1937, acabà els estudis de Dret el 1960 i és doctor en Dret Canònic. Va passar la primera meitat dels anys setanta a Roma, on va viure amb el beat Josepmaria Escrivà, fins a la seva ordenació. Abans d'anar a Roma va desenvolupar càrrecs de responsabilitat dins de l'Obra a Madrid i a Pamplona. Va ser ordenat sacerdot pel cardenal Jubany el 1974 i des del 1975 és vicari per a Catalunya de la Prelatura de la Santa Creu i Opus Dei.

—En aquest centenari del naixement de Josepmaria Escrivà, el fet que sigui realitat la seva canonització fa que es visqui d'una manera molt especial. Quin clima es viu?

—Crec que es viu un clima d'intensa alegria compartida. Aquests esdeveniments ens han ajudat a viure amb un afany renovat per seguir Crist i per ser cada cop més fidels a l'Església en unió amb tot el poble cristià, perquè som conscients que Josepmaria Escrivà no és patrimoni nostre, sinó també de tota l'Església universal, i en aquest sentit, esperem que la canonització esdevingui un gran bé per a tot el poble de Déu i per a moltes altres persones, també no cristianes.

—Com s'està desenvolupant aquest centenari?

—Amb motiu d'aquest centenari s'han creat iniciatives de solidaritat arreu del món, com centres d'atenció mèdica a Caracas (Veneçuela), a Monterrey (Mèxic) i a la República del Congo. També han sorgit iniciatives de suport a la dona del camp a Polònia, o d'altres relacionades amb el món de l'educació a Nigèria, Uruguai i Colòmbia. I ara, amb motiu de la canonització, s'ha posat en marxa la iniciativa Harambee, per ajudar els més necessitats d'Àfrica.

El Dr. Dacal subratlla l'alegria que contagiava el fundador de l'Opus Dei.

«Escrivà va ser, per sobre de tot, un home que va saber estimar»

A Barcelona s'han creat dues iniciatives, Braval i Terral, que intenten respondre a les necessitats que tenen els joves immigrants a l'hora d'adaptar-se a la societat catalana, i que per mitjà de la tasca de molts voluntaris i voluntàries, se'ls ajuda a superar les dificultats que tenen a l'escola i poder, d'aquesta manera, arribar amb igualtat de condicions al mercat laboral i no caure en la marginació.

—El centenari i la canonització representen una bona oportunitat per donar a conèixer la figura del beat i la seva obra?

—Penso que s'ha posat de manifest que moltes persones que no participen en la tasca pastoral de l'Opus Dei recorren a la intercessió de Josepmaria Escrivà i això ens omple de joia. Recordo ara les paraules del cardenal König, quan va dir que «Escrivà ja pertany al tresor de l'Església». El seu missatge serveix perquè molta gent s'apropi a Déu, i sóc conscient que amb la canonització passarà una cosa semblant. Crec que el 6 d'octubre aquells que ens encomanem al nou sant rebrem una petita empenta que ens acostarà més a Déu i als altres.

—La santedat encara és una paraula que «espanta»?

—Déu ens demana que siguem sants, certament, però quan ens adonem que ser sants significa lluitar per ser una mica millors cada dia, per no ser indiferents als qui són al nostre voltant i ajudar-los en les seves necessitats, llavors la santedat no espanta. Alguns potser encara veuen la santedat com una cosa rara, estranya, misteriosa, però no és així. Ser sants és ser molt humans, tot procurant estimar Déu i els altres amb l'amor que Crist ens té. El nou sant sempre va posar èmfasi en les virtuts humanes, en la humanitat que ha de caracteritzar el cristià: ser lleial, treballador, alegre...

—Com entenia Josepmaria Escrivà la crida a la santedat?

—Escrivà estimava tots els camins per arribar a Déu, i de fet, en nombroses ocasions va adreçar joves que buscaven a Déu cap al camí religiós, perquè ell pensava que era el que el Senyor els demanava. Tot i això, era conscient que Déu no li havia donat aquesta vocació i que la crida que va sentir era a santificar-se en les realitats quotidianes i ordinàries de cada dia, en la família, a la feina, entre els companys i amics. És a dir, prendre consciència que som fills de Déu i actuar en conseqüència.

—Què és el que el beat diu als homes i dones del segle XXI?

—Josepmaria Escrivà no es va sentir portat per Déu a fundar l'Opus Dei per resoldre les necessitats d'un lloc o d'un moment determinat, sinó perquè fos una realitat arreu dels cinc continents. El seu missatge és tan actual al segle XXI com ho va ser al segle XX, i encara que canviïn les formes de viure a la societat, l'essència serà la mateixa: tots, independentment de l'ofici, la condició social, la raça o el sexe, podem i hem de ser sants, i com a membres de l'Església, tenim també el deure d'apropar a Déu els que tenim al nostre voltant i d'evangelitzar amb el nostre exemple de vida.

Això em fa recordar el que, des del primer dia del seu pontificat, el papa Joan Pau II ha repetit diversos

«La crida que va sentir Josepmaria Escrivà era a santificar-se en les realitats quotidianes i ordinàries de cada dia, en la família, a la feina, entre els companys i amics»

cops: «No tingueu por!» El que Déu vol de nosaltres és la lluita del dia a dia, que ens estimi a viure amb una donació plena el repte de ser veritablement cristians enmig del món, tot i els nostres errors i faltes.

—Vostè va conèixer personalment el beat Josepmaria, quins trets destacaria de la seva persona?

—Potser l'alegria desbordant que portava allà on anava i que contagiava els qui eren al seu voltant. Era també molt generós i magnànim, amb els homes i amb Déu, com també va ser enorme la seva audàcia a l'hora de posar en marxa grans iniciatives que poguessin ajudar els homes o servissin perquè els homes s'apropessin a Déu. Al mateix temps era un home directe i exigent, que no es conformava amb treballs a mitges. Però per sobre de tot va ser un home que va saber estimar. Al seu costat t'adonaves que t'estimava amb un cor gran, on cabíem tots els seus fills, els seus amics, que eren moltíssims, i tots els homes, fins

i tot els qui es trobaven més lluny de Déu i de l'Església. Tenia una gran capacitat de fer-se petit, de fer-se assequible, d'estar a disposició de tothom... per a ell el servei era molt important i sempre amb un somriure.

—Camí és l'obra més difosa del futur sant i ha impactat profundament moltes persones. Què té aquest llibre que qui el llegeix no resta indiferent?

—Potser el secret de *Camí* és el fet que no es tracta d'un llibre de pensaments estrictament. Els punts que hi apareixen no són frases més o menys boniques, sinó que —sobretot— són el fruit de la seva intensíssima experiència pastoral, i per això tenen la força d'allò que s'ha viscut. D'altra banda, els punts de *Camí* tenen una dimensió humana i cristiana, i el seu missatge és perenne perquè recullen el missatge de Crist, que també ho és.

—Quina era la relació del beat amb Catalunya?

—Els seus orígens familiars arrenquen de la ciutat de Balaguer, i de fet, va voler unir al seu cognom l'afegit «de Balaguer». Era una època en la qual les mostres de catalanitat no eren ben vistes, però a ell això no li va importar. Va ser-hi en nombroses ocasions a Catalunya per motius pastorals, i en aquestes estades solia dir que se sentia aragonès i català.

D'altra banda, la seva relació amb l'abat de Montserrat, Aureli Escarré, va ser molt extensa, i en més d'una ocasió va pujar a la muntanya santa per poder resar a la Mare de Déu. També va tenir molta devoció a Nostra Senyora de la Mercè, a qui es va adreçar en moments decisius de la història de l'Opus Dei i sempre va anar a pregar a la seva basílica quan passava per Barcelona. Hi ha altres episodis importants ocorreguts a casa nostra.

Penso que Catalunya va ser per a ell una pàgina de la seva vida amb moments de particular sacrifici i altres d'especial joia, i principalment de proximitat amb la Mare de Déu.

—Quina és la situació de l'Opus Dei a Catalunya?

—Actualment, els fidels de l'Opus Dei són presents a tot Catalunya. Són gent amb els seus problemes i les seves alegries, que, com els altres cristians, procuren trobar Déu en les realitats de cada dia, en la seva família i en el seu ofici, i que treballen, com qualsevol cristià, per afavorir el progrés de la societat i per desenvolupar l'Església local i universal, col·laborant amb la resta d'institucions de l'Església catòlica.

Rosa María Jané Chueca

Mons. Flavio Capucci, postulator de la causa de canonització de Josepmaria Escrivà de Balaguer

—Vostè coneixia el beat des dels divuit anys. Què el va colpir de la seva personalitat?

—Tractar el beat et feia adonar que no hi havia distància. El seu era el carisma de la normalitat; t'estimava amb els teus defectes i t'empenyia a donar el millor de tu mateix. Era divertit, recordo haver rigut amb ganes al seu costat. Podies parlar de temes molt humans i divertits, i temes ben transcendents. Presentava un Déu molt humà. De fet, una de les característiques de l'Opus Dei és aquesta relació humana amb Déu. Es tracta Déu de manera molt propera.

—Era sever i rígid com s'ha dit, o tendre i proper?

—Aquesta visió de rigidesa respon a un pur desig de criticar. He vist tots els papers del procés de canonització i li asseguro que entre els testimonis hi ha unanimitat a excloure aquesta rigidesa. Josepmaria Escrivà ens demanava perdó contínuament. La seva delicadesa interior i humilitat ens confonia. És cert que era enèrgic i que parlava clar. Era un home decidit, amb una personalitat acusada i al mateix temps amb una gran delicadesa i tendresa.

—Som davant d'un procés veloç. Com s'ha arribat tan ràpidament a la certesa de totes les proves?

—Hem de distingir dues fases en aquest procés. La primera, que s'acaba el 1992 amb la beatificació, va ser la fase en què vaig haver-me de defensar precisament d'aquesta velocitat. La segona fase, des de la beatificació fins ara, deu anys en total, ha estat un període en què he anat molt a poc a poc. Deu anys per aprovar un miracle són molts, és una qüestió que es pot provar en pocs mesos. En aquests últims anys ha canviat alguna cosa, ja no

Flavio Capucci coneix Escrivà de Balaguer des dels divuit anys i durant dues dècades ha estat l'encarregat de tirar endavant la causa de canonització del fundador de l'Opus Dei. Mons. Capucci remarca el caràcter enèrgic però alhora tendre d'Escrivà de Balaguer i explica en aquesta entrevista el perquè d'un procés que a molts ha semblat massa ràpid. Segons Capucci, la novetat que presenta un sant com Escrivà és que proposa una santedat per a tots i totes i una vida en què cal anar descobrint Déu en les petites coses.

«Ja no hi ha aquell ambient polèmic de la beatificació»

de l'Església. A l'Església hi ha plaça per a tots, encara que amb inclinacions diferents. Al mateix fundador de l'Opus Dei primer se l'acusava d'heretge i al final de la seva vida de conservador. I ell sempre predicava les mateixes coses! Hi ha hagut un canvi cultural. Pel que fa a la celeritat del procés, els mateixos mitjans han observat que la causa del pare Pius ha durat divuit anys i la del beat vint-i-un.

El que cal tenir en compte és que el 1983 hi va haver una reforma pel que fa als processos de canonització, una reforma que n'ha simplificat els terminis, hi ha una lògica diferent. Es tracta de proposar models recents i més fàcilment imitables.

—Mons. Illanes ha dit que «el fonament de l'Opus Dei, el seu tresor i la seva riquesa, són els pobres i els malalts». És fàcil d'oferir aquesta imatge de la prelatura?

—Nosaltres no ens fem publicitat, l'Opus Dei no es regeix per la lògica empresarial. El que ha dit Mons. Illanes és cert, des de l'Opus Dei neix espontani remeiar el problema de la pobresa, la malaltia... de tres leproseries que hi ha a l'Estat espanyol, dues les porten gent de l'Opus Dei, però no ho van explicant. Els miracles de l'Opus Dei els fan els pobres i els malalts, que ofereixen el seu patiment. Sense ells no podem fer res. A més, hi ha gairebé sis-cents convents de vuitanta ordes diferents que cooperen amb nosaltres.

Monsenyor Capucci en una conferència.

—En quin sentit la mare Teresa i Josepmaria Escrivà són similars?

—Hi ha una similitud sorprenent malgrat que són dues vocacions molt diferents: tots dos tenien l'instint de veure Crist en el pròxim. Veien Jesucrist en el necessitat i sentien la seva presència en la vida i en l'entrega.

—Per què ha escollit la guarició d'un metge com a prova del miracle i no d'una persona que tingués una professió no liberal i socialment menys reconeguda?

—El miracle l'he escollit d'acord amb l'excepcionalitat, i òbviament he triat el més impactant. Hi ha tres graus de miracles. Un primer grau és el que provoca un canvi en una substància. El segon grau

correspon a l'existència d'una malaltia incurable que no es pot guarir. I el tercer grau és aquell en què hi ha una malaltia que podria ser guarible però la guarició ha estat massa breu o espontània. El cas del miracle operat per Escrivà és el segon, correspon a una malaltia que no es podia guarir. És el primer cas en la medicina mundial i per la seva excepcionalitat ha estat el miracle escollit.

—Què volia dir el beat amb la frase «hem de ser l'aristocràcia de l'amor»?

—Vol dir que hem d'arribar a veure diamants i robins allà on altres veuen el fons d'una ampolla. No és una visió elitista sinó que reflecteix una visió de l'amor com una realitat que ennobleix. Consisteix a descobrir l'amor en les coses normals, igualment com la frase del beat de «transformar la prosa diària en hendecasil·labs»: es tracta de descobrir Déu en les coses petites de cada dia.

—Els escrits del beat no són teològics sinó espirituals. Manca una teologia sobre l'Opus Dei?

«Al fundador de l'Opus Dei primer se l'acusava d'heretge i al final de la seva vida, de conservador»

—El problema és que el que s'ha publicat no és suficient. La decisió d'instaurar un institut històric sobre el beat ha estat molt encertada i ajudarà a fer conèixer molts textos inèdits. Ara ha sortit l'edició crítica de *Camí*. Certament que les obres d'espiritualitat ajuden, però la visió del beat de la societat i de l'Església encara no es coneix, no s'ha publicat. Hi ha instruccions i cartes en què s'entreu la seva eclesiologia, el valor del laicat...

—Quin nou model de santedat es proposa amb aquesta canonització?

—El cardenal Ratzinger diu que la santedat no consisteix a complir gestes heroïques sinó a demostrar l'heroïsmes de virtuts heroïques que denoten característiques de constància, promptitud... si es pren, però, aquest plantejament pot semblar allunyat. El sant és l'amic de Déu, el que deixa que Déu actuï. És Déu qui el va empenyent a fer amb un amor extraordinari les coses ordinàries. La mesura de la santedat no és l'esforç sinó l'amor amb què s'actua. El model que es proposa amb aquesta canonització és una santedat per a tots.

Miriam Díez Bosch

«Una de les característiques de l'Opus Dei és aquesta relació humana amb Déu. Es tracta Déu de manera molt propera»

hi ha aquell ambient polèmic que envoltava la beatificació fa deu anys. L'actitud davant l'Església ha canviat i ja no se li apliquen les categories ideològiques de conservadora o progressista. També s'ha modificat l'opinió pública sobre el Papa i ha entrat la idea que el catòlic no es defineix per ser progressista o conservador sinó per la seva fidelitat a la doctrina

Com viu avui l'espiritualitat d'Escrivà de Balaguer?

Per començar, amb molta humilitat. Cada matí quan m'aixeco em proposo de fer coses ben fetes al 100%, però gairebé mai no ho aconsegueixo. El Pare ens convida a intentar fer les coses el millor possible i això requereix molt d'esforç i molta lluita, és difícil però sempre tinc gent que d'una o altra manera em dona un cop de mà. Miro de fixar-me en els que fan les coses més bé que jo, perquè com en tots els àmbits de la vida és difícil mantenir-se constant en alguna cosa, o millores o empitjores. L'Opus Dei m'anima a intentar no ser mediocre.

FERNANDO GARCÍA
Estudiant d'Economia i entrenador de bàsquet

Què representa per a vostè la seva canonització?

El reconeixement per part de l'Església d'una concepció de la santedat que em fa feliç, que m'ajuda a viure el meu dia a dia i que intento seguir en totes les facetes de la meua vida.